

причин неможливо визначити. На відміну від інших традиційних об'єктів цивільних прав, спадщина є особливим, винятковим об'єктом, особливість якого визначається причинами її виникнення, формуванням складу та належністю правовласнику, що визначає доцільність включення спадщини до складу права, коло об'єктів цивільних прав, прямо передбачених ст. 177 Цивільного кодексу України.

Список використаних джерел:

1. Цивільний кодекс України електронний ресурс. Від 16. лют.2003 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text> (дата звернення 24.10.2021).
2. Розгон О. Спир між спадкоємцями за законом чи заповітом щодо стягнення витрат на утримання, догляд, лікування та поховання спадкодавця і визнання заповіту недійсним. Мала енциклопедія нотаріуса. 2021.139с.
3. Скрипник В. Л. Теоретичні і методологічні проблеми об'єктів цивільних прав: монографія. Кременчук. 2020. 379 с.

ИМОШЕНКО Ольга,
начальник відділення правового
забезпечення батальйону
патрульної поліції в місті Кременчук
управління патрульної поліції
в Полтавській області
Департаменту патрульної поліції
НАГОРНА Олена,
старший викладач кафедри
цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ВПЛИВ ГЛОБАЛІЗАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ НА ГЕНДЕРНУ СКЛАДОВУ

У сучасному світі постійно відбуваються зміни. Одним з важливіших питань нашого часу є гендерна нерівність. Ця проблема є не окремо взятою у певній країні, а має глобальне відображення у всьому світі. Проблемі гендерної нерівності в останні роки було приділено багато уваги. Не дивно, адже розвиток суспільства являє собою процес встановлення і закріплення нових прав, а також зміцнення вже існуючих. Для більшого розуміння необхідно визначитись, що таке гендерна рівність. Гендерна рівність – це рівність у реалізації прав людини незалежно від її статі у будь-якій сфері

суспільного життя. Правовий принцип рівності означає відсутність будь-якої нерівності чи обмежень у реалізації своїх прав та свобод у будь-якій сфері. Але на жаль і на теперішній час незважаючи на певний прогрес у сфері подолання гендерної нерівності вона так чи інакше має свої прояви у кожному суспільстві. Українське суспільство на жаль також потерпає від цієї проблеми. Жінки та молоді дівчата продовжують певною мірою обмежуватися за ознакою статі та множинного порушення прав людини. Відповідно до індексу гендерної нерівності у 2016 році Україна визнана гіршою країною в сучасній Європі у реалізації прав жінок. Та відповідно до цього індексу ділить свою 67 позицію з такими країнами як Туреччина, В'єтнам, Аргентина та Монголія.[1] У своєму житті українські жінки дуже часто стикаються з порушенням власних прав лише тому що належать до жіночої статі. Наприклад у 2016 році офіційна делегація України у своїй позиції під час звіту про виконання Конвенції щодо ліквідації всіх форм дискримінації щодо жінок озвучила, що станом на 16 лютого 2016 року в Україні діє заборона доступу жінок до 458 професій та наголошує що це є безумовним порушенням прав жінок.[2] Авжеж, такі порушення прав жінок частіш за все пояснюються турботою про їх життя, здоров'я та самопочуття, але усе це перейшло в сучасну Україну ще з часів радянського анархізму, при якому існувало майже чітке розподілення на чоловічі та жіночі професії. На перший погляд це здається турботою. Але на справді являє собою порушення конституційного права кожної людини не залежно від її статі на доступ до заробітку. Аналізуючи данні Державної служби статистики в Україні жінки отримують на 36,5% менше заробітної платні ніж чоловіки при рівних посадах та наявних навичках. А за не офіційними даними ця різниця досягає 41%. Що теж безсумнівно являє собою прояв гендерної дискримінації.

У рамках розвитку демократії та у рамках євроінтеграційного шляху, Україна почала плідну роботу над подоланням таких проявів. Результатом такої роботи стало підписання Міжнародного пакту про економічні, соціальні та культурні права, Конвенції ООН про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок, Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод та Конвенції Міжнародної організації праці про рівну оплату праці чоловіків та жінок. Всі перераховані міжнародні документи направлені на боротьбу с гендерною нерівністю майже у всіх сферах суспільного життя.

Але не дивлячись на усі вище вказані міжнародні документи, проблема гендерної дискримінації досі знаходить своє відображення у сфері трудових правовідносин. Наприклад на сьогодні в Україні існує заборона на використання жіночої праці в нічний проміжок часу. Така заборона знаходить свій початок ще у 1919 році коли радянський законодавець намагався виключити можливість знаходження жінки у нічний час особами чоловічої статі, з якими вона не перебуває в родинному зв'язку. Дивним є й

той факт що 90% опитаних суддів вважають що такі правові обмеження є законними.[2] Але не лише жінки є безпосереднім об'єктом гендерної дискримінації. Нажаль чоловіки також потерпають від проявів гендерної нерівності. Яскравим прикладом такої дискримінації є осуд з яким чоловіки стикаються при виборі професії яку стереотипно вважають суто жіночою.

Виходячи з цього чоловік який виявить бажання працювати у дитячому садочку неодмінно буде підданий осуду зі сторони соціуму. Ще одним безперечним прикладом буде бажання чоловіка працювати у так званій сфері «Б'юті краси». На приклад такі професії як майстер манікюру, перукар, стиліст, візажист та інші сучасне суспільство досі вважає притаманним лише особам жіночої статі. З метою боротьби з гендерною нерівністю в Україні слід звернутися до міжнародного досвіду більш розвинених країн у цій сфері. Так на приклад США відома як країна, що успішно працює із питанням подолання гендерної нерівності. У цій країні запроваджено низку заходів які направлені на подолання такого негативного явища як гендерна дискримінація. На приклад в країні запроваджено програму « 16 днів боротьби з гендерним насиллям» в рамках цієї програми велика кількість державних структур та громадських організацій проводять тренінги, лекції, роздають на вулицях міста буклети в яких зазначаються найбільш розповсюджені форми гендерної нерівності, збирають та передають відомості до поліції та інших уповноважених органах про факти порушення прав людини пов'язані з гендерною дискримінацією. До особливостей протидії гендерної нерівності у США можна підкреслити той факт, переважну більшість осіб які приймають участь у ній складають чоловіки.

Самі чоловіки пояснюють, що розуміють, що у більшості таких випадків жінки потерпають саме від чоловіків та таким чином намагаються звернути на це увагу більшості суспільства. Ще одною країною яка успішно протидіє гендерній нерівності є Швеція. Ця країна входить у першу 10 країн за найвищим рівнем гендерної рівності. Це зумовлено насамперед вищим порівняно з Україною рівнем економічного та соціального розвитку. А це дуже взаємопов'язані між собою явища, оскільки рівень соціального та економічного розвитку країни залежить від того, на скільки забезпечені рівні права й можливості чоловіків і жінок.

Роблячи висновок, можемо зазначити, що Україна хоч і знаходиться на етапі розвитку гендерної рівності, але має достойний рівень у цій сфері. Її механізми захисту прав людини схожі на механізми країн ЄС, але потребують вдосконалення шляхом перейняття позитивного досвіду більш розвинених у сфері протидії гендерної нерівності країн, на приклад таких як США та Швеція. Такий досвід стане одним з рушійних важелів у розвитку сфери протидії гендерної нерівності та розвитком для України в цілому.

Список використаних джерел:

1. Хавлін Т.В. Гендерна політика в рамках Європейського Союзу та український вимір. Політика. 2008. № 2. С. 113—122.
2. Марценюк Т. Залученість жінок у політику: країни ЄС і Україна. Гендерна рівність і розвиток: погляд у контексті європейської стратегії України. Київ, 2016. С. 235-244. URL: <http://lib.rada.gov.ua/LibRada/static/about/text/Gender-FINAL-S.pdf>
3. Гендерна рівність і розвиток: погляд у контексті європейської стратегії України: доп. / Центр Разумкова. Київ: Заповіт, 2016. 244 с. URL: <http://razumkov.org.ua/upload/Gender-FINAL-S.pdf>
4. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод: від 4 листоп. 1950 р. (зі змінами та допов., внесеними протоколами № 11 від 11.05.1994 р., № 14 від 13.05.2004 р.). Законодавство України: інформ.-пошук. система / Верхов. Рада України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004
5. Итоговая декларация Второго саммита Совета Европы (вместе с Планом действий второго саммита Совета Европы): принята в г. Страсбурге 11 окт. 1997 г. Conventions.ru: сайт по междунар. праву. URL: http://www.conventions.ru/view_base.php?id=14826
6. О применении комплексного подхода к проблеме равенства между мужчинами и женщинами: Рекомендация N R (98) 14 Комитета министров Совета Европы государствам-членам принята 7 окт. 1998 г. на 643-м засед. Представителей министров // Кодекс: электрон. фонд правовой и нормат.-техн. документации. URL: <http://docs.cntd.ru/document/90199639>
7. Конвенція Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами (Стамбульська конвенція): довід. для членів парламенту. Київ: К.І.С., 2013. 104 с. URL: <https://rm.coe.int/1680096e45>
8. Treaty of Amsterdam amending the Treaty on European Union, the treaties establishing the European Communities and certain related acts: Amsterdam on 2 October 1997 / European Union. Luxembourg: Office for Official Publications of the European Communities, 1997. 144 p.

ХРИПУНОВ Денис,

адвокат, м. Дніпро

БРАУН Дар'я,

здобувач вищої освіти третього курсу

факультету підготовки фахівців

для органів досудового

розслідування

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

**УЧАСТЬ НЕПОВНОЛІТНІХ
У ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ УКРАЇНИ**

Стрімкий розвиток суспільства, соціальні, економічні, політичні перетворення в державі свідчать про невпинний процес розширення прав і свобод людини, це означає, що необхідно розширювати та вдосконалювати ефективні механізми забезпечення всього спектру прав, закріплених законодавством. Держава має створити належні умови для нормального